

เพทุบาย

บทที่ 49

ทั้งสอง ถูกบังคับให้เดินออกจากป่าด้วยอาการผลึกใสกระแทก กระทั่งโดยมือข้างเท้าข้าง ของคนที่ตามติด ชายหนุ่มถูกมัดมือไพล่หลัง ขณะที่ฉัตรแก้วได้รับอิสระเพื่อจะเดินในที่ลำบากได้เร็วขึ้น บางครั้ง ดำมปีนหนาหนักกระแทกจากด้านหลังแรงจนร่างสูงซวดเซ เธออุทาน หน้าม่าวาดแหวแทนคนที่ตกเป็นเป้า

“นี่ หยุดที่ได้ใหม่”

“ก็เดินเร็ว ๆ ซิวะ” ผู้คุกคามตวาดอย่างไม่ปราณี

“ไม่เป็นไรคุณแก้ว” ชายหนุ่มกัดฟัน กังวลถึงแต่ความปลอดภัยของเธอมากกว่าอย่างอื่น “ผมไม่เป็นอะไร ไม่ต้องเป็นห่วง”

มือบาง ๆ ช่วยจุดร่างใหญ่ขึ้นมา พาให้เดินต่อไปในทิศทางที่ถูกบังคับผลึกใส เมื่อมาถึงสุดแนวระดับพื้นดิน เห็นมอเตอร์ไซค์เก่า คันหนึ่งปรากฏอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ในระดับต่ำลงไป ได้ยินเสียงติดต่อดังจากวิทยุคลื่นสั้นในมือของเจ้าคนที่ควบคุมอยู่ข้างหลัง ขณะที่เบื้องล่าง ไกลออกไปข้างหน้า รถกระบะคันหนึ่งกำลังแล่นตะบึงลดเลี้ยวตัดผ่าน ละเอียดไม่มุ่งหน้าเข้ามาหา

ฉัตรแก้ว ร้องออกมาอย่างตกใจ

“พี่ป้องดูซิ”

สีหน้าของคนที่ยืนมองตามเคี้ยวขริม เขาบิดข้อมือ เชือกที่ผูกรัดไว้คลายตัวออกในระหว่างทาง ตลอดเวลาที่เขาเคลื่อนไหว

พอสันเสียงติดต่อดังทางวิทยุคลื่นสั้นของเจ้าคนรุกราน เสียงตวาด “ลงไป” ก็ดังขึ้นพร้อม ๆ กับเท้าหนัก ๆ ถีบหลังจนร่างสูงเซถลาสิ้นลงเนินลาดชันที่เต็มไปด้วยกอไม้และปุ่มหิน ชายหนุ่มกลิ้งไกลลงมาอย่างไร้การบังคับ เนื้อตัวครูดผ่านปุ่มหินและปุ่มดินแข็ง โคนหนามไหนของกอไม้ที่ถูกทับจนราบลู่ เกี้ยวในระหว่างทางจนมาหยุดนิ่งอยู่ที่พื้นเบื้องล่าง ฉัตรแก้วร้องหวีดพยุงตัวไต่ตามลงมา เจ้าคนตัวหนา ซอยเท้าตามลงมาติด ๆ

ในช่วงจังหวะสั้น ๆ ที่ฝ่ายนั้นเผลอเพราะมัวแต่บังคับการทรงตัว ร่างที่กลิ้งแกมสิ้นไหลลงมาก่อน ก็พลิกกลับ พร้อม ๆ กับมือที่หลุดเป็นอิสระคว่ำก้นหันใกล้มีอขว้างเข้าใส่ หินก้อนเท่ากำปั้นกระแทกใบหน้า หยาบกร้านอย่างจิงจอนฝ่ายนั้นผงะหงายร้องอุทาน ชายหนุ่มยันกายขึ้นจากพื้นกระโจนเข้าใส่ทันที ร่างทั้งสองล้มทับตามกัน ลงไปนอนคลุกอยู่บนพื้นกอดปล้ำกระแทกหมัดเข้าใส่กันอย่างเอาเป็นเอาตาย

หญิงสาวร้องอย่างตระหนก ทำอะไรไม่ถูกเมื่อเห็นปองพลซึ่งถูกทำร้ายจนบอบช้ำมาตลอดทางถูกคล่อมทับ ปลายกระบอกรูปปืนที่มีมือของสองฝ่ายยึดติดด้านทานกันอยู่ ซ้อยู่ไม่ห่างจากใบหน้า

“พี่ป้อง..! พี่ป้อง..!”

เธอเนื้อตัวสั่นกรีดเสียง ในมานของละอองฝุ่นที่คละคลุ้ง เธอได้ยินเสียงปืนดังขึ้นครั้งหนึ่งและมันได้ยุติการต่อสู้ลงทันที ร่างทั้งสองหยุดเคลื่อนไหวไปชั่วขณะ เธอเข่าอ่อนแทบจะทรุดลง หากแล้วร่างที่คล่อมทับก็ล้มลงไปข้าง ๆ นัยน์ตาตระหนกบอกความเจ็บปวด ชายหนุ่มผลึกใสดิ้นรนออกมาหาอิสระภาพ หยาดโลหิตกระเซ็นเปรอะเปื้อนเสื้อผ้า

“พี่ป้อง...!”

“คุณแก้ว” ชายหนุ่มยื่นมือออกมารับร่างสิ้นเทาที่ถลันเข้ามาหา “เราต้องรีบไป พวกมันกำลังมา”

“เราจะไปทางไหนกันดี พวกมันมีอีกกี่คนก็ไม่รู้”

ในท่ามกลางความเจริญของวัตถุและความตกต่ำหมดหวังของจิตใจคน เงินสร้างคนชั่วได้ลึกและเร็วกว่าที่ใครจะคาดคิดถึง ชายหนุ่มไม่รู้ว่าฝ่ายตรงข้ามได้ซ้อมือปืนไว้มากน้อยเท่าไร รู้แต่เพียงว่าคนเหล่านี้สามารถหยิบยื่นความตายให้ผู้อื่นได้ เพียงเพื่อสินจ้างเล็กน้อย

เขาวิ่งนำไปที่รถมอเตอร์ไซค์ พอไม่เห็นถูกแจ็กก็ถลากลับมา พลิกตัวเจ้าคนร่างใหญ่ที่นอนเลือดโชกหายใจระรวย คันได้ถูกแจ็กและโทรศัพท์มือถือที่ถูกยึดไป ม่านฝุ่นจากรถกระบะที่ตามมาปรากฏในสายตาเมื่อเขาพยายามติดเครื่องรถโดยมีฉัตรแก้วเกาะติดอยู่ด้านหลัง

“พี่ป้อง เร็ว ๆ พวกมันมากันแล้ว” หญิงสาวกรีดเสียง

หยาดเหงื่อไหลตามกันทั้งเป็นสายตัดรอยฝุ่นและคราบเลือดบนใบหน้าเมื่อเขากระแทกคันสตาร์ทครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดเสียงเครื่องยนต์ก็ดังคำราม ชายหนุ่มพารถกระบะออกจากที่ มันสายเล็กน้อยเพราะสภาพพื้นขรุขระ หากแล้วก็อยู่ภายใต้การบังคับภาพรถกระบะที่ตามมาปรากฏให้เห็นเพียงชั่วครู่ก็ถูกทิ้งห่าง

“เกาะให้แน่น” ชายหนุ่มตะโกน ฉัตรแก้วเกาะแน่นอยู่แล้ว ยิ่งยึดแน่นเข้าอีก แรงเหวี่ยงโยนตัวรุนแรงเพราะพื้นที่ขรุขระ เธอรู้สึกเหมือนถูกมือที่มองไม่เห็นจับโยนไปมาจนต้องเปล่งเสียงหวีดเป็นระยะ

ในที่สุดมอเตอร์ไซค์คันเก่าก็เลี้ยวโลดเข้าสู่เส้นทางเล็กๆ ไร้ผู้คนที่ตัดผ่านป่าโปร่ง ขึ้นลงแนวนินที่เต็มไปด้วยไม้ล้มลุก “ถนนใหญ่คงอยู่ไม่ไกล” ชายหนุ่มชะลอความเร็วลงหันมาตะโกนบอก

ทว่าพอรถวิ่งลงจากเนินเลี้ยวผ่านดงไม้ ภาพรถพิกอัพอีกคันก็มาปรากฏอยู่ตรงหน้า จำแนกไม่ถูกว่าเป็นพวกไหนกันแน่

มอเตอร์ไซค์ชะงัก หักเลี้ยวกลับพุ่งทะยานไปในทิศทางเดิมโดยมีรถพิกอัพพุ่งตาม เลี้ยวลัดขึ้นลงแนวนินครั้งแล้วครั้งเล่า ฉัตรแก้วกรีดร้องออกมาบ่อยๆ กับการถูกโยกโยนจนแทบจะหลุดออกจากที่นั่ง

“จับไว้... จับแน่นๆ...”

ในช่วงที่ขึ้นมาสู่ระดับสูง ถนนใหญ่ปรากฏให้เห็น ชายหนุ่มจำแนกทิศทางพารถพุ่งทะยานมุ่งเข้าหา ลัดจากถนนดินที่รถพิกอัพกำลังแล่นตะบึงติดตามสู่พื้นผิวดินธรรมชาติที่บางตอนรกด้วยพงหญ้า

หญิงสาวโล่งใจที่ในที่สุดรถมอเตอร์ไซค์ก็ลงมาสู่ถนนใหญ่โดยปลอดภัย ทว่าไม่ทันไร รถพิกอัพคันแรกก็โผล่ออกมาจากทางแยกพุ่งเข้าใส่ เธอกรีดเสียงขณะที่ชายหนุ่มเร่งเครื่องทะยานไปข้างหน้า แล้วกระโจนเข้าสู่ละเมาะไม้อีกครั้ง โลดขึ้นเนิน ตัดผ่านแนวไม้เล็กใหญ่ เธอเห็นแต่สีเขียวๆ ของกิ่งใบ ไม้ก็ลัดต้นสูงใหญ่ของตนไม้วิ่งเข้ามาหาและผ่านไปอย่างรวดเร็ว บ่อยครั้งที่ปลายไม้รูดผ่านเนื้อหนังจนแทบปลาบ เกี้ยวเสื่อผ้าจนฉีกขาดครั้งแล้วครั้งเล่า เครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์แผดเสียงคำรามราวบ้าคลั่ง ซ้ำยังไม่รู้วารถพิกอัพซึ่งชำนาญทิศทางทั้งสองคันจะลัดขึ้นมาหาในนาทีใดข้างหน้า

ชายหนุ่มยังพารถวิ่งตะบึง บางครั้งกระโจนข้ามแนวนิน โลดแล่นไปอย่างไม่ย่อท้อ

มอเตอร์ไซค์โลดลงสู่ถนนอีกด้านหนึ่งของเนินเขา แม้จะเป็นถนนดินเล็กๆ ในชุมชน แต่รถราและหลังคาเรือนก็เริ่มปรากฏให้เห็น ฉัตรแก้วรู้สึกว่กำลังใจกลับมาอีกครั้ง

“เราหนีพ้นแล้วใช่ไหม”

“ยังไม่ปลอดภัย” ชายหนุ่มตะโกนกลับมา

เธอไม่เห็นรถพิกอัพที่ติดตามเมื่อชายหนุ่มจอดรถแอบไว้แล้ว ประคองร่างที่กระปลกกระเปลี้ย ลงมายืนอยู่ในดงไม้รกที่ด้านหลังร้านค้าเล็กๆ ริมหาด อีกครู่หนึ่งก็เข้าไปใช้โทรศัพท์ขณะที่เธอดับกระหายด้วยการล้างเศษเงินที่ติดอยู่ในกระเป๋าออกมาซื้อเครื่องดื่ม

ชายหนุ่มกลับออกมา ดึงเชือกกลับเข้าสู่พงรก

“ตำรวจกำลังมา เราต้องซ่อนตัวรอเผื่อว่าพวกนั้นเกิดจะมาถึงก่อน”

ฉัตรแก้วส่งเครื่องดื่มให้ มองดูใบหน้ามอมแมมที่เกลื่อนริ้วรอยและบาดแผล “พี่ป๋องเจ็บไหมคะ แผลเต็มไปหมดทั้งตัวเลย”

“ไม่เจ็บหรอก แล้วคุณแก้วล่ะ”

“แก้วไม่เป็นไร... เมื่อกี้เด็กที่ขายน้ำมองตาไม่กระพริบเลยแต่ก็ไม่ได้ถามอะไรสักคำ แล้วคนที่เห็นพี่ป๋องสะละ ตกใจกันหรือเปล่า”

“พี่บอกไปว่าเกิดอุบัติเหตุ แล้วก็ขอให้เขาช่วยบอกที่ตั้งตรงนี้กับตำรวจ เขาเชื่อสนิท”

“อีกนานไหมคะ กว่าตำรวจจะมา”

“พี่ก็ไม่รู้ แต่คิดว่าตำรวจอยู่ไกลจากที่นี่พอสมควร”

“แล้วถ้าพวกนั้นมาถึงก่อนละคะ”

ชายหนุ่มมองกวาดออกไปอย่างกังวล ถ้าคนร้ายผ่านมาก่อนก็แน่นอนว่าจะต้องเข้าไปสอบถามคนในร้านแล้วก็ต้องรู้ว่าเขาและเธอซ่อนตัวรอตำรวจอยู่ในบริเวณนี้ แล้วการตามล่าก็ต้องเกิดขึ้นอีกครั้ง

ชายหนุ่มนึกคาดเดาเหตุการณ์ด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง

แล้วรถพิกอัพหนึ่งในสองคันก็ปรากฏขึ้น ฉัตรแก้วอุทานอย่างตระหนกซึ่มมือออกไป

“พวกมันมากันแล้ว...!”

ชายหนุ่มขยับตัวอย่างร้อนรน “คุณแก้วหลบอยู่ที่นี้ะ อย่าออกไปเป็นอันขาดจนกว่าตำรวจจะมาถึง”

ฉัตรแก้วยึดแขนอีกฝ่ายไว้ “พี่ป๋องจะไปไหน”

“พี่จะล่อพวกมันไปทางอื่น”

“อย่าไปเลยพี่ป๋อง...”

“ไม่ไปไม่ได้ ถ้ามันมาถึงนี้ มันต้องลงไปถามคนในร้านแน่ๆ”

“จ้ะแก้วจะไปด้วย”

“คุณแก้วหลบอยู่ตรงนี้แหละ ถ้าตำรวจมาถึง คุณแก้วรีบออกไปขอความช่วยเหลือแล้วติดต่อยุทธนาให้เขาจัดการให้ทางนี้จัดกำลังคุ้มกันกลับกรุงเทพฯ ไปเลย ไม่ต้องเป็นห่วงพี่”

ชายหนุ่มกระโดดขึ้นรถ กระแทกคันสตาร์ทอย่างรีบเร่ง ไม่สนใจมือเล็กๆ ที่พยายามจุดจั้ง

“พีป็องจะทิ้งแก้วหรือ” เธอร้องให้ออกมา

“ระวังตัวด้วย.....” เป็นคำพูดสุดท้ายที่เธอได้ยิน แล้วรถมอเตอร์ไซค์ก็พุ่งออกไป ปล່อยให้เธอเซ็ดน้ำตาป้อย

เธอเห็นเจ้าของร้านและเด็กขายของออกมายืนมองมอเตอร์ไซค์ที่พุ่งวาบจากไปโดยทิ้งมันฝุ่นหนาไว้ข้างหลัง อีกชั่วครู่เมื่อรถพิก็อพจอดลงและชายฉกรรจ์ในรถเปิดประตูออกมาไถ่ถาม เจ้าของร้านก็ตอบโต้ชี้มือไปในทิศทางที่ชายหนุ่มมุ่งหน้าไป พิก็อพคันนั้นแล่นตามออกไปในทันที

อีกครู่เดียว รถพิก็อพอีกคันก็แล่นผ่านไปโดยไม่หยุดแวะ รถทั้งสองคงจะติดต่อกัน และเข้าใจว่าชายหนุ่มพาเธอหนีต่อไปข้างหน้า

หญิงสาวนั่งจับเจ้ารถให้อยู่ในพงรก จนกระทั่งเห็นรถพิก็อพแบบที่นั่งสองตอนที่มีเครื่องหมายของตำรวจวิ่งมาจอด.....

ฉัตรแก้วตามนายตำรวจมาสถานที่ทำการด้วยความรู้สึกคลายใจ แม้จะขุ่นเคืองที่พวกเขาไม่เชื่อถือเมื่อเธอเล่าถึงคนร้ายที่กำลังไล่ตามปองพล

หลังจากติดต่อกับยุทธนา นายตำรวจก็ได้ให้การดูแลเธออย่างดี เธอพูดซ้ำๆ อย่างวิตก

“พวกนั้นยังตามพีป็องอยู่ ไม่รู้ว่าป่านี่จะเป็นอย่างไรบ้าง”

“เจ้าหน้าที่กำลังติดตามอยู่ครับ”

หญิงสาวได้โอกาสชำระร่างกายจนสดชื่น อาหารและเครื่องดื่มถูกจัดไว้ให้ แล้วเธอก็เล่าเหตุการณ์อีกครั้งด้วยอาการที่สงบลงแม้จะเต็มไปด้วยความวิตกกังวลถึงชะตากรรมของทั้งปองพลและชัชชัย

มีการจัดรถให้พาเธอกลับโดยมีการส่งต่อกันเป็นทอดๆ ตามเขตความรับผิดชอบ ฉัตรแก้วไม่อาจรออยู่ตรงนั้นเนื่องจากยุทธนาทั้งขู่ว่าจะปลอบมาทางโทรศัพท์ ครั้งแล้วครั้งเล่า ‘...กลับมาบ้านก่อนนะน้องแก้ว เรื่องทางนี้ปล່อยไว้ให้เจ้าหน้าที่เขาจัดการ คุณป้าอาการไม่ค่อยดี นี่ข้าวปลาก็ไม่ยอมกิน เอาแต่ส่งเสียงเหมือนจะถามหา...’

ทุกคนรออยู่เมื่อเธอกลับมาถึงบ้าน ยุทธนาถอดเธอทั้งตัวด้วยความห่วงใย พรรณงามตั้งคำถามไม่หยุด ขณะที่ยั้งยศและพิรดาภิ๊งปลางซักไซ้ด้วยความสนใจ

“เห็นไหมล่ะ น้าบอกแล้วว่าอันตรายมันอยู่แค่ปลายจมูกแก้วก็ไม่เคยยอมฟัง ดีแต่หัวดีหัวร้อนไม่เข้าเรื่อง นี่เป็นบุญเหลือเกินแล้วที่รอดกลับมาได้ เจ้าประคูน.....”

“ไม่รู้ว่าป่านี่พีชัชกับพีป็องจะเป็นยังไงบ้าง.....”

สีหน้าของคนอื่นๆ เปลี่ยนไป พรรณงามโพล่งออกมาว่า

“ยังจะเป็นห่วงชัชชัยอีกหรือ นี่โดนมันหลอกไปจะฆ่าให้ตายแล้วยังจะไปเป็นห่วงมันอีกทำไม”

“น้าพรรณคะ พีชัชไม่ใช่คนร้ายนะคะ”

“รู้ได้ยังไงว่าไม่ใช่ ชัชชัยเป็นคนลักพาตัวแก้วไป มันนั่นแหละ สมคบกับไอ้พวกนั่น”

หญิงสาวมองยุทธนา ก็ได้เห็นสีหน้าที่บอกให้รู้ว่าเขาเชื่อตามพรรณงาม เธอนึกทบทวนเหตุการณ์ ครั้นได้รับฟังคำกล่าวหาตอกย้ำซ้ำแล้วซ้ำเล่าของคนแวดล้อม เธอก็อดสงสัยชัชชัยขึ้นมาไม่ได้

“แต่ถึงอย่างไรพีป็องก็ยังอยู่ในอันตราย เขาตามไปช่วยแก้ว”

“แล้วรู้ได้ยังไงว่าเขาไม่ได้แสดงตบตาเรา” น้าหญิงส่งเสียง

“เป็นไปไม่ได้หรอกคะ พีป็องช่วยแก้วจริงๆ ถ้าเขาจะทำร้ายแก้วเขาทำเมื่อไหร่ก็ได้ แล้วท้ายสุดยังปล່อยแก้วไว้ให้รอตำรวจขณะที่เขาล่อคนพวกนั้นไปทางอื่น”

“มันเป็นแผนการอะไรอีกหรือเปล่า แก้วเจอได้หรือ ไอ้เรื่องยุ่งๆ ที่ผ่านมาจนถึงขนาดอัฐภางค์ต้องตายไปทุกคน นายคนนี้ก็เกี่ยวข้องด้วยไม่ใช่หรือ ทำเป็นมาช่วยไว้จากจมน้ำแล้วที่จริงเป็นยังไง แก้วลืมง่ายจริงๆ เจ็บแล้วไม่รู้จักจำ..!!”

“แก้วไม่เชื่อว่าพีป็องจะคิดทำร้ายแก้ว” เธอเสียงสั่น สับสน เพราะรับฟังคำพูดตอกย้ำของคนรอบข้างจนร้องให้ออกมา

ยากล่อมประสาที่ยุทธนาป้อนให้ทำให้เธอร่วง พิศาขึ้นมาส่งที่ห้องนอน “พักให้สบายก่อนเถอะแก้ว พรุ่งนี้ค่อยคุยกันใหม่”

เจ้าของบ้านทั้งแม่ลูกนอนหลับกันนานแล้ว ครอบครัวทนายยังนั่งหารื้อกันอย่างเคร่งเครียด ในวันรุ่งขึ้นมีการเพิ่มกำลังชายฉกรรจ์ที่มาเฝ้าดูแลรักษาความปลอดภัย นอกจากนี้ ชัชชัยและปองพลยังถูกรอครอบครัวทนาย แจ้งตำรวจให้จับในข้อหาลักพาตัว.....